

1. Je - ži - ši, te - be hle - dám ve všem tvém stvo - ře - ní, své

sr - dce k tvé - mu zve - dám, k ži - vé - mu pra - me - ni; v něm

krá - sa svě - tů všech se skví, v něm ho - ří Bo - ží ta - jem - ství, jsi

vlá - dce můj, jsi bra - tr můj, můj Je - žíš, Bůh a Pán; jsi

vlá - dce můj, jsi bra - tr můj, můj Je - žíš, Bůh a Pán.

2. Tvé Srdce, z něhož září
Trojice Boží jas,
zná hořkost v potu tváři,
když tys byl jedním z nás.
Kéž v práci mé i nesnázi
vždy Srdce tvé mě provází.
[: Tys v radosti, tys v žalosti
můj Ježíš, Bůh a Pán. :]

3. Ježíši, ve svátosti
nám za pokrm ses dal,
abys svou přítomností
nám život zachoval.
Můj chlebe, moje posilo,
již Božské Srdce zrodilo.
[: Zde dává se mně ke spáse
můj Ježíš, Bůh a Pán. :]

Sloka 4, 5. str. 273